

Kırgınım biraz üstada, Ankara'nın en çok İstanbul'a dönüşünü severim demiş, sevdiklerine hasret, hep dönüş yolunu beklerken şehrin baharını yaşamından kaçırmış olmalı. Bugün üstad gibi ben de düştüm yollara, ancak ona inat Ankara'ya gidiyorum. Garip bir sevinçle buruk bir hüznün kalbimde köşe kapmaca oynuyor.

Duygularım gelgit salınımda , uykusuz kalmış bedenim üstümde, sabahın serinliğinde, yıllar öncesine göre çok daha kısalmış yola koyuluyoruz. Otuzbeş sene olmuş evimi, şehrimi terk edeli . Herkes yüzük , küpe ister düğün hediyesi , ben gönlüme her düştüğünde Ankara'ya gitmeyi istemişim bir kış günü yerleştiğim bu şehirde. Cuma akşamları ya otobüs terminalinde ya da Haydarpaşa Garı'nda bekleştirdik ancak yetişebildiğimiz son saat otobüsünün hareketini veya mavi trenin uzun bir düdükle kalkışını. Kış şartları demez vazgeçmezdik gitmekten. Kar yolları mı kapadı bir sonraki hafta, olmadı ondan sonraki hafta tekrar denerdik sanki uzun yıllar olmuş da gitmemişim gibi aynı heyecan aynı bekleyiş içimde. Her seferinde şehrin envai çeşit kokusu yolcu ederdi bizi. Ben ise yeni evimin kokusu diye en çok Haydarpaşa'nın şehre kafa tutan silueti arkamda denizi kokusunu severdim. Sonrada ya trenin ritmik tıkırtısı , ya da otobüsün motor sesi arasında göz kapaklarıma yerleşmiş İstanbul yorgunluğu, kalbimde ise gideceğim yerin heyecanı uykuya daldım. Bugün ise burnumun ucundaki deniz kokusu egzosa , hava kirliliğine yenik düşmüş tek şeritten otoyola dönmüş gri çizgiler gerimizde kalırken, kendimi oyalamak için arabanın içinde, çocukluğumun tabela okuma alışkanlığının yerine yol boyu baharla birlikte parlaklaşmaya başlayan tabiatın yeşilin tonlarını seyrediyorum.

Ben şehrimi terk ettiğimde , Beytepe sapağını geçince şehir bitmiş olurdu. Otobüsteysen muavinler bu sapaktan sonra ellerinde şarkı söyleyecekmiş gibi tuttukları mikrofondan iyi yolculuklar dileklerinde bulunurdu. Muavin alışkanlığı bana geçmiş, Beytepe sapağını görünce geldik diyorum sabahki heyecan ve hüznün hala içimde , bir anlamaya varmamışlar , sürekli yer değiştirmeye devam ediyorlar.

Sevgili üstad senin zamanında arabaların azlığı ulaşım için en büyük sorunken, bu şehirde yaşamayı bırakmadan önce, hele hava güzel ise bacaklarımız genç, yerimizde duramaz halde aklımıza bile gelmezdi otobüse, dolmuşa binmek, her yere yürüyerek gitmek isterdik. Baharla birlikte önce okuldan eve yürümeye başladık o zaman topu topu birbirini kesen iki ana caddede, yanında her bir otobüs durağında dağıla dağıla gittiğin okul arkadaşların. Üstelik yol parası cebinde kalır, hafta sonu gezmelerinde hovardalık yaparsın. Milka pastanesinde bir kup, sanki kup yenmemiş gibi üstüne Flamingo'da profiterol , ama Köşk Pastanesinin çilekli pastası yok mu, işte o bir ömre bedel. Hani bombanın patladığı Kızılay'daki yer var ya, işte orada eskiden dolmuş durakları vardı, arkasında çiçekçilerin durduğu, yaz kış demeden tenekte kovalarda mevsim çiçekleri. Erkekler orada, dolmuş sırası beklerken öğrenirdi aşkının hangi çiçeği sevdiğini, daha da güzeli bir demet çiçekle aşkını mutlu edebileceğini.

Üstadım, bilir misin bilmem ama anne evine girmek zordur, hele artık seni karşılayacak kimse yoksa çok zordur. Evinin önüne gelirsın, arabadan inersin, bacakların öne doğru hamle yapamaz bir türlü, bir şey unuttum diye kendini kandırır tekrar binersin arabaya. Sonra bir bakarsın aşağı komşun camı tıklatıyor, sesindeki sevinçle sanırsın kırk yıllık ahbapsın. Seni kaçıp saklandığın arabanın içinden çıkartıverir. Eski günlere dönüverirsin , hani eve gelmişsin, son anda anahtarını unuttuğunu fark ettiğin günlere, apartman önünde oyalanırken ya yüzünü kızartır komşunun zilini çalarsın ya da komşu çoktan hazırdir sen apartman önünde oyalanırken balkondan sana seslenmeye. Bir bakmışsın komşuda baş köşede , misafir olmuşsun annen yapsa asla yemem dediğin patlıcanı, kerevizi parmaklarını yalarcasına götürürsün. Sonra anlaşma yaparsın komşu teyzeyle sakın anneme söylemeyin diye. Senelerce de anlatamazsın kendi çocuğuna senin yaşında ben de patlıcan sevmezdim diye. İşte o misal komşuya emanet bırakılmış anahtarla girersin anne evine. Ateş yüreğinde, duvardaki çocukluk resmin , siyah beyaz bir fotoğraf karesinde kirazlı şapkan, daha da hüznü verir, beklersin her zamanki odadan o ses gelsin diye, ama gelmez, yaşanmadıkça yaşlanan eşyalarla kendini avutur, dokunursun usul usul, acını azaltsın diye beklersin.

Kalış süren az, karşılayanın da olmayınca öğleden sonranın mahmur güneşi seni sokağa çeker. Bu mevsim, leylak mevisimidir. Saklanarak gelir kokusu, gözlerinle ararsın. Hele Tunalı Hilmi'nin sokaklarında yürüdükçe önce gözlerinle alışırın, dallarından kaldırımlara sinen kokuya, bir sokaktan ötekine kovalarsın. İstersen durur okşarsın, kokusu ellerinde eski şehrin gri suratlı binalarına bir anlığına konmuş leylak rengini seversin. Caddede kalabaklık üstüne üstüne gelse de, hepsi eski zamanlardan tanıdıkmiş gibi, belli belirsiz bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirir, Kuğula Parka doğru yol alırsın. Çocukken kızak kaydığın yer , artık araba yolu olmuştur. Kuğular seni hatırlamaz ama sen onları ilk gördüğün anı hatırlar, heyecanlanırsın.

Leylak kokusu baskın, kalbin okul yoluna döşenmiş sonbahar yaprakları renginde, ayakların Kuğulu'dan yukarıya doğru sürüklenir, apartmanların arasına saklanmış gül bahçesini ararsın. Yüksek binalar hayallerini yıkarak dikilir karşına . Kaparsın gözlerini , banklar değişmiş dersin, tomurcuklanmaya başlamış güller arasından her zamanki yeriniz, herkesten saklanmış, gençlik sırların onda, seni bekler. Güllerin dili olsa konuşsa geçmiş zamanda yaşananları, fısıltılı konuşmalarınızı sana tekrar tekrar anlatsa diye düşlersin. Sevdiceğin yanındaysa sana ilk günkü gibi sarılır, bilir bunu beklediğini, hayatın başladığı yer dersin içinden, değilse de o günlerden güzel bir an düşer aklına , yüzünde kocaman bir tebessüm, leylak kokusuna gül kokusu karışmış, bir kere daha seversin kısa süreliğine olsa da döndüğün bu şehri.

22 Şubat 2018